Müjdeleme Konusunu Yeniden Düşünmek

Dallas Willard
Bu makale, The National Church Planting Task force of Vineyard USA (*Vineyard USA Ulusal Kilise Kurma Görev Gücü*) tarafından üç ayda bir yayımlanan Church Planting (*Kilise Kurma*) bülteni *Cutting Edge* dergisinin Kış 2001 sayısından izin alınarak yayımlanmıştır. Tüm sayılar VineyardUSA web sitesinde çevrimiçi olarak mevcuttur.

GÜNÜMÜZ DÜNYASI BAZI KÖKLÜ DEĞİŞİMLERDEN GEÇERKEN, PEK ÇOK İNSAN, böyle bir dünyada müjdeleme yapmanın ne anlama geldiğine ilişkin kabullerin de değişmekte olduğunu fark etmektedir.

Elbette konular sadece müjdeleme yöntemi ile ilgili değildir. Uygulamalar her zaman belli fikirlerin dışavurumudur ve müjdeleme ile ilgili yaklaşımlarımızın çoğu müjde hakkındaki belli başlı kabullere derinden kök salmıştır – bunlardan bazılarının yeniden gözden geçirilmesi gerekebilir.

Bu süreçte bize yardımcı olması amacıyla, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde felsefe profesörü olan ve hem üniversite hayatında hem de kilise çevrelerinde yıllardır müjdelemenin ve öğrenci yetiştirmenin zorlukları üzerinde çalışan Dallas Willard ile konuştuk. Aynı zamanda bir pastör olan Dallas Willard, *The Spirit of the Disciplines (Ruhsal Disiplinlerin Ruhu)* ve yakın bir zaman önce de *The Divine Conspiracy (Kutsal Komplo)* gibi ruhsal konular üzerine yazdığı kitaplarla tanınmaktadır.

Dallas ile sohbetlerimiz birkaç farklı görüşmede gerçekleşti. Her görüşmemizde, öğrenci yetiştirme, gelecek hayat, dini çoğulculuk – kiliselerimizde ve arkadaşlarımız arasında her gün karşılaştığımız sorunlar – hakkındaki zor sorularımızı kendisine yönelttik. Aşağıda bu sohbetlerden bazı alıntılar yer almaktadır.

Müjdeyi Duyurma

Günümüzdeki müjdeleme anlayışının büyük bir kısmı, kurtuluş konusundaki yanlış anlaşılmalardan kaynaklanmaktadır. İnsanlara, sadece İsa'nın çarmıhta ölümü hakkındaki inançlarını itiraf etmeleriyle Hıristiyan oldukları öğretiliyor, ancak bu yaklaşım öyle bir şekilde sunuluyor ki, kişinin geri kalan yaşamı içeriğinde herhangi bir değişim ortaya çıkmadan olduğu gibi kalıyor.

Kutsal Kitap'a göre kurtuluş, kurtarılmak demektir; ama soru şu: "Neyden kurtarılmak?" Yaygın görüş "suçlu olma durumundan kurtarılmak" şeklindedir. Ancak Yeni Antlaşma'daki tam kurtuluş anlayışı, mevcut günahlarımızdan kurtuluşu ifade eder. Günahlardan kurtuluş ancak Tanrı'nın

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Egemenliği'ndeki yeni yaşamla gerçekleşir, bu da İsa'ya güvenip O'na iman etmemizle mümkündür.

Sorun şu ki, "cennete girme" fikrine öylesine kapıldık ki, imana gelme kavramının içinden öğrenci olma boyutunu çıkarıp attık.

Müjde

Müjdenin günümüzde aktarılan sunumu şöyledir. İsa'nın ölümü öncelikle, günahtan kaynaklanan suçluluğumuza ve Tanrı'nın önünde suçlu olma durumumuza etki eden bir fidye olarak anlatılır. Ancak yaşadığımız bu hayatta suçlu olma durumundan daha fazlası vardır. Tövbe edip Tanrı'nın affına kavuştuktan sonra, yine hâlâ bu hayatta yaşamaya devam etmek durumundasınız. İsa Mesih, gerçek bir yaşamın, gerçek günahtan kurtarılmasıyla ilgilidir. Gerçek anlamda hayatımıza dokunan bu günahtan kurtuluş, İsa Mesih'in halen yeryüzünde devam eden yaşamına dahil oldukça gerçekleşir. Yeni Antlaşma bu konuda son derece nettir. Koloseliler 3, Filipililer 3, 1 Yuhanna ve Titus 3'ü ele alalım. Hepsi de imanla gelen doğruluğun, etrafımızdaki kötülükten kurtuluş ve ayrıca içine düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz kötülükten kurtuluş olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Diri Mesih'e olan iman bizi sadece günahın bedelini ödemekten kurtarmakla kalmaz, bunun da ötesinde bir noktaya yükseltir. Sadece aklanma değil, ruhsal dönüşüm doktrinine de ihtiyacımız vardır. Tanrı ile olan yaşamımızın, hayatımızın sadece küçük bir kısmına değil, tamamına dokunan bir anlayış olmasına ihtiyacımız var. Bugün olan şey şu, kurtuluşu sadece aklanmaya indirgemiş durumdayız. Mesih'in kurtarış işini O'nun çarmıhtaki ölümünden ibaret görüyoruz. Böyle bir durumda, dirilen Mesih'in ne önemi var? Hiç! Çünkü anlatılana göre, tüm bedel çarmıhta eksiksiz ödendiği için Mesih hiç dirilmemiş olsa bile biz yine cennete gidecektik. O noktada hepimiz cennete gidecektik çünkü Tanrı bize yönelik hiçbir kusur bulamayacaktı; her şey bağışlanmış olacaktı. Bizi cennete hazırlayacak ve oraya vardığımızda rahat etmemizi sağlayacak başka hiçbir şey olmayacaktı! Bugün Hıristiyan olduğunu iddia eden birçok insanın cennete gideceğini düşündüğümde ürperiyorum; onlara ne olacağını bilmiyorum. Eğer buraya alışmamışlarsa cennette çok mutlu olamayacaklarını düşünüyorum.

Öğrenci Olma

Amerikan kilisesinin önde gelen varsayımı, Hıristiyan olunabileceği ama öğrenci olunamayacağıdır. Bu düşünce, öğrenci olmayan bir Hıristiyan kitlesinin üzerine muazzam bir yük bindirmiştir. İnsanlara kiliseye gelmelerini, programlara katılmalarını ve bağışta bulunmalarını söylüyoruz. Ama bağlılık nedir bilmeyen bir kilise var karşımızda. Marjinal olana razı olduk ve bu yüzden insanları yapmak istemedikleri şeyleri yapmaya motive etmeye çalışmanın korkunç yükünü taşıyoruz. Kilise hakkında artık eskiden olduğu gibi düşünemeyiz.

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Öğrenci yetiştirmenin ne olduğunu zihnimizde netleştirmemiz gerekiyor. Benim tanımım şu: öğrenci, yaşamındaki en önemli şeyin İsa'nın yap dediklerini nasıl yapacağını öğrenmeye karar vermiş kişidir. Öğrenci, her şeyi kontrol altında tutan ya da çok şey bilen kişi değildir. Öğrenciler sadece İsa'yı izleme kararlarını yerine getirmek için eylemlerini sürekli gözden geçiren kişilerdir.

Diyalog

Müjdeleme kayıplar içindir. Kendilerini ihtiyaç içerisinde görmeyen insanlarla hoş sohbetler edebiliriz ama bir ihtiyaçları olmadığını düşünüyorlarsa onlar için yapacak pek bir şey yoktur.

Oysa ihtiyacı olanlar için yapılacak şey çok basittir. İhtiyaçlarını anlamalarına yardımcı olursunuz ve sonra da onlara, artık Mesih'e güvenmeleri halinde, şu anda sahip olduklarından farklı bir yaşamı tadacaklarını söylersiniz – buradaki "güven", insan yaşamında normalde "güven" sözcüğünün sahip olduğu anlamda, yani güvenmek ve bu güvene göre hareket etmek anlamındadır. Tanrı ve Egemenliği ile etkileşim içerisinde bir yaşama girecekler ve hayatlarında bazı farklar olacaktır ve bu farklar yalnızca yukarıda söz edilenlerle açıklanabilecektir.

İnsanları bu konuda bilgi edinmeye davet edebiliriz. Daha fazla bilgi edinmek isteyen birini bulduğumda benim için standart bir hareket şu oluyor, "Neden Markos İncili'ni okumuyorsun ve okuduktan sonra haftaya tekrar gel, okudukların üzerinde konuşalım" diyorum.

Müjdeyi Duyurma ve Kilise

Kilisenin birincil işlevi müjdeleme değildir, Tanrı'nın yeryüzünde ikamet ettiği bir yer olmaktır. Bu da insanların büyümesini, Tanrı'yı kabul etmesini ve Tanrı'nın yanındaki yerlerini almalarını gerektirir. Ve bu da müjdeyi duyurmanın doğal bir etkisi olacaktır. İstediğimiz şey sadece insanları tövbeye getiren bir müjdeleme değildir. Biz öğrenciler istiyoruz... ve eğer öğrenci yetiştirmeye niyetliyseniz ve bu yolda ilerliyorsanız, müjdeleme kendi kendine hallolacaktır.

Elbette, müjdeyi duyurmanın sağlıklı bir Bedenin doğal bir işlevi olduğunu anlamak, özel çabaları engellemez. Ancak topluluğun rolü bu konuda birincil faktör olacaktır. Pek çok insan özel bir strateji olmaksızın, sadece oradaki insanların sağlıklı olması sayesinde buraya çekilecektir.

Şu anda büyük toplantılar düzenleyerek gerçekleştirilen müjdeleme çok zor bir durumda – sadece sürdürülmesi bakımından değil, sonuçları nedeniyle de. Müjdeyi duyurma seferlerinde iman ikrarında bulunan her dört kişiden üçü hiçbir kiliseye adımını atmıyor. Bunun nedeni kısmen, bugünkü müjdeleme anlayışımızda, Mesih'e tövbeye gelme konusunun kilise cemaatiyle hiçbir ilgisi olmamasından kaynaklanır; sadece Tanrı'yla kendi "kişisel ilişkinizle" ilgisi olduğu öğretilir.

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Mesajın Sunulması

Mesajımızı insan yüreğinin doğal istekleriyle mücadele eden bir şey olarak sunmalıyız. Gerçek şu ki, insanlar iyi olmayı derinden arzuluyor ancak kötülük yapmaya ve bunu tekrar tekrar yapmaya hazırlar. Ne yazık ki, insanlar hayatta kalmak için ruhlarını kirletmeleri gerektiğini düşündükleri bir dünyada yaşıyorlar. Oysa İsa'nın duyurduğu şey her seviyeden insanın ilgisini çekmiştir.

Müjdeleme ve öğrenci yetiştirme arasındaki ayrımdan rahatsızım. Müjdeleme dediğimiz şey çoğu zaman ruh kazanmaktan başka bir şey değildir. Müjdeleme insanları "çizginin ötesine" geçirmek anlamına gelmektedir. Mesih'e benzer olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir mal ve hizmet sağlama modeline göre işlemektedir.

Asıl soru şu: "Müjdelemeyi – öğrenci yetiştirmeyi" nasıl yapıyorsunuz? Benim kısa yanıtım: İnsanları Tanrı'nın Egemenliğin bereketleriyle coşturursunuz. Onları bu bereketler için acıktırırsınız. İşte bu yüzden sözcükler çok önemlidir – bizler birer sözcük ustası olmalıyız. İnsanları Tanrı'nın Egemenliğin güzelliğiyle coşturmak için sözcükleri kullanırsınız. İsa'nın söylediğine göre, insanların içeri girmek için birbirlerini ezmelerine neden olan şey Tanrı'nın Egemenliğin güzelliğidir. İnsanlar inci satın alan kişi gibi heyecanlanırlar – içeri girmek için her şeylerini verirler.

Cennet ve Cehennem

Cennet ve Cehennem, bizim kim olmayı seçtiğimize dair Tanrı'nın sağladığı imkanlardır. Bu, yaşam biçimimizin doğal bir devamıdır. İnsanlara bu hayattan sonra elde edecekleri şeyin, şu anda kim olduklarına bağlı olduğunu söylüyorum.

Cehennemi anlamanın belki de en basit yolu, onu evrensel bir atık yığını, Gehenna, olarak tasavvur etmektir. Ayrıntılar üzerinde uzun tartışmalara girebilirsiniz fakat esas gerçek şudur: Tanrı'dan hoşlanmayan O'na katlanamayan insanlar var. Onlar bu hayatta böyle oldukları için, Tanrı bir sonraki hayatta varlığını onlara zorla kabul ettirmez. Tanrı'nın herhangi birinin cehenneme gitmesinden mutlu olduğunu düşünmemeliyiz. Kutsal Yazılar bize "hiç kimsenin mahvolmasının Tanrı'nın isteği olmadığını" söyler. Ama buna izin verir. Bu, Tanrı'nın insan kişiliğine verdiği büyük değerin bir kanıtıdır. İnsanların istedikleri buysa, sonsuza dek kaybolmalarına hazır olacak kadar değer verir. Cehennem bunun bir parçası olmasaydı çok mutlu olurdum; cehennem korkunç bir düşüncedir. Müjdeci Hıristiyanlar arasında bile böyle bir fikrin mümkün olmadığını söyleyen insanlar var. Kısmen Kutsal Yazıların açık öğretisi olarak gördüğümden ve kısmen de bana çok mantıklı gelen şeylerden dolayı, böyle bir şey söyleme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Gelecek Yaşam için Hazırlık

Şimdiki çağda öğrenci olmayı benimsemeyenler, gelecek çağda üstlenecekleri sorumlulukları için yeterince gelişmeyeceklerdir. Örneğin, Tanrı'nın çocuğu olarak bir sonraki dünyaya adım atan bir kişinin Tanrı'ya karşı isyan etmekle, yanlış olduğunu bildiği şeyleri yapmakla ilgili sorunları olacağını sanmıyorum. Ancak kişiliğimizde bundan çok daha fazlasını kapsar, çünkü yaşam sadece "günah işlememe" meselesinden ibaret değildir. İnsanlar günahlı bir yaşam sürdüklerinde, bu durum onlar hakkındaki her şeyi etkiler – sosyal bir bağlamda yaşama kapasiteleri ya da işleri idare etme ve projeleri yürütme becerileri etkilenir – ki gelecek çağda yapacağımız şeyin de bu olduğuna inanıyorum.

Kutsal Yazılar'ın gelecek yaşamda kişisel gelişimden söz ettiğini, ancak bunun ahlaki bir gelişim olmadığını düşünüyorum. Tanrı'nın insandaki benzeyişinin yaratıcı iyilik olduğunu ve Tanrı'nın davasına katıldığımızı düşünüyorum. Kutsal Yazılar'ın açık öğretisi, sonsuza dek onunla birlikte hüküm süreceğimizdir. Ona sonsuza dek hizmet edeceğiz. O halde, gelişmeye devam edeceğimiz yönün bu olduğunu anlamamız gerekir. Ve bu alanda büyümemiz asla son bulmayacaktır.

Peki, bir güneş sistemini yönetme sorumluluğunuz olduğunu varsayalım. Tanrı'yla beraber yapacak olsan bile, bunun senden talep edeceği bir sorumluluk olacaktır! Yani kural şudur: Eğer iki şehir üzerinde sadık kaldıysanız, beş şehir üzerinde sorumluluk verilecek. Tanrı'yla ilişkilerinde olgunlaşmış olan kişiler, Tanrı'yla beraber kentleri nasıl yönetecekleri konusunda çok daha iyi bir fikre sahip olacaklardır. Olgunlaşmamış olanların ise öğrenecekleri çok şey olacaktır. Bu yüzden şu andaki hazırlığımızın çok fark yarattığını düşünüyorum. Öldüğünüzde sonsuza dek öylece rafa kaldırılacağınızı, alış-veriş merkezlerinin sıkıcı yapay müzikleri eşliğinde zaman geçireceğiniz düşüncesini bir kez aştığınızda, bu fikrin hayat üzerinde nasıl gerçek bir fark yarattığını göreceksiniz.

Çoğulculuk ve Diğer İnançlar

Kilise her zaman kimin "içeride" kimin "dışarıda" olduğunu kontrol etmeye çalışmıştır. Kurtuluşu tekelinde tutmaya çalışmıştır. Ancak benim görüşüme göre bu yargı kiliseye ait değildir.

Ben şahsen ana akım kilisenin dışında kalan insanların da cennette olacağına inanıyorum, ancak orada olmalarının nedeni bundan ileri gelmeyecek. Cennette olmayacak pek çok Baptist olacak, ve onların cennette olmamalarının nedeni Baptist olmaları değil. İsa Mesih'i sevmeyi, ona saygı göstermeyi ve güvenmeyi öğrenmemiş olmalarından kaynaklanayacak. Çok yanlış bir kurumda bile bunu öğrenmek mümkündür, aynı şekilde çok doğru bir kurumda bile bunu öğrenmemek mümkündür. Tanrı yüreğe bakar.

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Elçilerin İşleri 4:12 şöyle der: "Bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur." Eğer biri bana "Kurtulmam için hangi adı önerirsiniz?" diye sorarsa "Buda" demem. İsa derim. Birisi bana "Cennete giden bir Budist tanıyorum" diyebilir. Ben de ona "Bol şanslar" derim.

Tarihsel gerçeklikteki İsa'yı duymamış birinin cennete gidemeyeceğini söyleyecek bir konumda olmak istemiyorum. Mesih'in Hıristiyan kültürünün ötesinde Logos olarak mevcut olmadığını söylemeye istekli değilim, çünkü sonuçta Yuhanna, "Bu, dünyaya gelen herkese ışık veren gerçek Işık'tı" der. Bu durum onların kurtulduğu anlamına gelmez; sadece hiç kimsenin Mesih'in erişiminin ötesinde olmadığı anlamına gelir. Mesih olmadan hiç kimsenin kurtulamayacağını söylemeye hazırım. Ancak Mesih'in onlara ulaşma yolları çoğu zaman benim anlayışımın ötesindedir.

Birisi benden tavsiye istediğinde vereceğim yanıt hep aynıdır: İsa Mesih'e güven. Buda'ya bir sepet portakal bile emanet etmem. Çoğu zaman insanlar Buda'dan söz ettiklerinde şunu anlamazlar: Budist bakış açısına göre başınıza gelebilecek en iyi şey, artık var olmaktan vazgeçmenizdir. Evet, en iyisi budur. Ancak bunun pek de müjde sayılabilecek bir yanı yoktur.

Her zaman derim ki, eğer gerçekten İsa'dan daha iyi olan birini bulduysan, ona güven. Ama eğer böyle biri yoksa, o zaman İsa'ya güven. Her halükarda kendinize güvenmeyin çünkü sorunu olan taraf sizsiniz.

Yaklaşımımızın bir parçası da hayatın ciddi sorularını ele almak olmalıdır: "Ne tür bir insan olmalıyım? Nasıl böyle bir insan olabilirim?" Bu sorulara herhangi bir dinden ya da din dışından verilen yanıtları sıraya koymalı ve İsa Mesih'in yanıtlarının yanına koymalıyız. Bu yanıtları hayatın gerçek sınavından geçirin ve en iyi olanı seçin.

Örneğin, kültürümüzde herkes her birimizin sevgi dolu, iyi bir insan olması gerektiğini kabul eder. Peki, İsa'nın nasıl böyle olduğunu ve başkalarının böyle olmasına nasıl yardımcı olduğunu düşünün ve sonra bunu diğerleriyle dürüstçe karşılaştırın. Bu şekilde göreceğiz, manipüle etmeye çalışarak değil. Bu, Hinduların en iyi hallerine, Hıristiyanların en iyi hallerine vs. bakmak anlamına gelecektir. Hıristiyanların en kötü hallerine ve Hinduların en kötü hallerine bakarsanız, muhtemelen aralarında seçim yapacak bir şey yoktur. Ama onlara en iyi halleriyle baktığımızda, "Mesih bu farkı nasıl yaratıyor?" diye sorarız. O zaman iyi bir seçim için temelimiz olur.

İletişim

Bugün söylediklerimizin çoğunun gerçek hayatla kesişmediğini kabul etmeliyiz ve bunu yapmanın yollarını bulmalıyız. Genel olarak konuşmak gerekirse, insanların gerçek ihtiyaçlarına hitap

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

etmeliyiz – bu ihtiyaçları anlamalı ve insanların onlarla ihtiyaçları hakkında konuştuğunuzu anlamalarına yardımcı olacak yollar geliştirmeliyiz.

Örneğin, günümüzde günah nedir? Filmleri kullanın. Aklıma hemen üç tanesi geliyor: Pleasantville, The Cider House Rules ve American Beauty. Bunlar kötülüğün inceliklerine dair derinlemesine çalışmalardır ve insanlar bu filmlere gider ve oradaki fikirlerle bağlantı kurarlar. Günah konusundan söz ederken işte bunlardan bahsetmek gerekir.

Örneğin, bu filmlerin üçü de son derece antinomik filmlerdir. Hepsi de kanunlara karşıdır. The Cider House Rules'da bu neredeyse ironiktir. Film "Kurallar iyi değildir" fikrini işlemektedir. Ancak bazı kurallara uyulmuş olsaydı, filmde yaşanan korkunç şeyler – ensest ve cinayet – yaşanmayacaktı! Filmi izlediğimde, "Bu filmi yöneten kişi ne yaptığını anlamamış olabilir mi?" diye düşündüm.

Friends, Seinfeld ya da insanların zihnini meşgul eden diğer yapıtlara bir göz atmalı ve kilise kürsüsünden, küçük gruplarda, öğretilerimizde bu konular hakkında konuşmalıyız.

Ne var ki kültürümüzü anlamak, Kutsal Yazıları gerçek anlamda anlamakla el ele gitmelidir. Peki kültürümüzü anlamak için ihtiyaç duyduğun şeyleri nereden alacaksınız? İnsanlar bu filmleri kitleler halinde izliyor ama her zaman pek de anlayarak değil. Hatta belki, "Ne harika film" bile diyebiliyorlar. Eşim Jane, American Beauty filminin sonunda o kadar sinirlenmişti ki neredeyse ortalığı ateşe verecekti. Çünkü sunulan şey çok korkunçtu, üstelik eşim American Beauty ifadesinin bir şey ifade ettiğini düşünmeyi seven tatlı bir hanımefendidir. Bunu anlayacak sezgi nereden geliyor? Kutsal Yazılardan almalısınız. Benzer başka hiçbir yer yok. İyi yazarları okumak faydalıdır ama anlayışın kaynağı Kutsal Yazılardır.

Bizim görevimiz bu fikirleri insanların her gün gördükleri ve deneyimledikleri şeylere hitap eden, neyin iyi olduğunu neyin iyi olmadığını ayırmalarına yardımcı olan ve günahtan kurtuluşun bugün ne anlama geldiğini anlamalarına yardımcı olan bir dile dönüştürmektir.

"Asıl Öyküye" Bağlanmak

Eski Antlaşma'nın aslında çok başarılı olduğunu unutuyoruz. Çünkü Eski Antlaşma, İsa Mesih'i kabul edebilecek bir halk hazırladı. Böylece İsa Mesih, İbrahim'le yapılan antlaşma olan "senin soyun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak" sözünü yerine getirebildi. Yani Eski Antlaşma'nın birçok açıdan çok başarılı olduğu noktasını gözden kaçırmamak gerekir. Hiçbir şekilde bir başarısızlık değildi. İçinde pek çok başarısızlık görürüz çünkü insanlar Tanrı'nın yolundan gitmediler. Ama Tanrı ilerler ve yaptığı antlaşmalar sonunda tek taraflı antlaşmalar haline gelir. Yeremya ve Hezekiel'e geldiğinizde, "Yapacağım antlaşma şudur: yasamı içlerine

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

yerleştirecek, yüreklerine yazacağım. Bundan böyle kimse, ‘RAB'bi tanıyın’ diye eğitmeyecek. Çünkü küçük büyük hepsi tanıyacak beni" diyor. Yani bu süreç Eski Antlaşma boyunca devam eder.

Tanrı'nın Egemenliği kavramını öğrendikten sonra insanlara şöyle dersiniz: "Şimdi Kutsal Kitap'ın ilk bölümlerine geri dönelim ve insanın eylemiyle birlikte Tanrı'nın eylemini izleyelim. İşte tüm hikaye bununla ilgilidir." İlk durağınız Yaratılış 1:26'dır; burada insana yeryüzünde egemenlik kurma ve sorumluluk alma görevi verilmiştir. Tanrı'nın baştan sona insanlarla birlikte çalıştığını görürsünüz. İnsanın tepkisinin olağanüstü bir tepki olmadığını söyleyebiliriz. Ancak insani ve ilahi olanın karışımı Kutsal Yazıların anahtarıdır. Ve İsa'nın beden alması tüm bu sürecin kırılma noktasıdır.

Tanrı'nın amacı bizim de önemli ölçüde dahil olduğumuz bir Egemenliğe sahip olmaktı. Bu hem ebedi hem de geçici bir plandır. Nerede olurlarsa olsunlar, her insana Tanrı'yla bir yoldaşlık etme, bir çalışma ilişkisine girme fırsatı verilmiştir. Tanrı'nın Egemenliği, Tanrı'nın yapmakta olduğu şeydir. Ve Tanrı'nın planı, birçok şeyi bizimle birlikte yapmaktı.

Günümüz Kilisesi

Tanrı'nın Egemenliğini ciddiye alan kiliseler daha çok eğitim merkezlerine benzeyecektir – yaşam için eğitim merkezlerine, Tanrı ile etkileşimli bir yaşam merkezlerine benzeyeceklerdir. Kiliseler, kaynaklarının her zerresini iyilik yapmaya, içinde bulundukları toplumu bereketlemeye adamış olacaklardır. Örneğin, insanların ondalık vermesini sağlayamamanız çok acınası bir durumdur. Eğer bu ülkedeki Hıristiyanlar ondalık vermiş olsa, kilise para içinde yüzerdi ve en azından mali açıdan karşılanamayacak tek bir meşru sosyal ihtiyaç kalmazdı.

Din adamları topluma yön verirdi çünkü herkes, olup biteni yalnızca onların bildiğini fark ederdi. Şu anki durumumuzda bile, pastörleri içinde bulundukları toplumda olup biten en önemli şeyin kiliselerinde karşılaştıkları şeyler olduğunu anlamaları hususunda onları imanla teşvik ediyorum. İnsan hayatıyla ilgilenmeleri noktasında pastörlerin ellerinde başka bir kaynakları yok. Eğer Tanrı halkı elindeki bütün imkânları Tanrı'ya ve komşularına hizmete adasaydı, hayat bambaşka olurdu. Ebette birçok işletme faaliyetini durdururdu. Ekonomi ise temelden dönüşürdü.

Bu içeriğin yayımlanması için izin almak gerekmektedir. CuttingEdge@VineyardUSA.org adresiyle iletişime geçebilirsiniz.

© 2001, Dallas Willard
Willard Family Trust’ın izniyle kullanılmıştır.